

родениятъ българинъ упорито мълчеше и само езичето си показваше.

— Момченце — коледарче, продума „баба“ Злата.

Ами де му сж ржцетъ? Защо сте му ги вързали? Искамъ да му видя мускулитъ. Бива ли го за юнакъ?

Младата майка, първескиня, ревниво и безпокойно следи съ очи деверчето си, което силно се движи изъ стаята съ бебето въ ржце.

— Много е силенъ! каза бабата. Сжщински юнакъ. Вързахме му ржцетъ да не бие.

По покана на майката Борисъ сложи на кревата детето и впери очи въ бабата.

— Какъ? силенъ ли е? запитва той.

— Якъ е, ама го набихме, рече спокойно бабата. Една плесница отъ една страна и втора отъ другата.

— Какъ? две плесници! По бузкитъ ли? Че защо?

— Да, две плесници, защото безъ тѣхъ не ще да стане добъръ човѣкъ.

Борисъ гледа зачудено съ отворени уста.

— Не ще да диша безъ бой, обясни баба Злата.

— Че що отъ това? Защо не му казахте съ добро да диша?

Но Борисъ се сети, че говори глупости. Той знаеше, че човѣкъ не може да живѣе безъ въздухъ. Тѣкмо що бѣха учили за дишането. Па и да бѣха казали на бебето да диша, то не щѣше да ги послуша.

— Тѣй а, две плесници вмѣсто първа милувка. Де го пише това? Туй азъ не одобрявамъ. Горкичкото, не го ли заболѣ!

— Заболѣ го, заплака... и задиша...